

Sygn. akt:

II Ka 77/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SO Wiesław Oryl (spr.)

SO Ryszard Warda

Protokolant Marlena Achcińska

przy udziale

Prokuratora Tomasza Mierzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 r.

sprawy M. R.

oskarżonego z art. 224 § 2 k.k., art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszowie

z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 549/11

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 /pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy/ tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę z urzędu wykonywaną wobec oskarżonego przed Sądem II instancji.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 /sześćdziesiąt/ złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt

II Ka 77/14

UZASADNIENIE

M. R.oskarżony został o to, że:

I. W dniu 12 czerwca 2011 roku w miejscowości Z., używając przemocy polegającej na szarpaniu się, wywierał wpływ na czynności służbowe funkcjonariuszy Posterunku Policji w Z. mł. asp. M. G.i mł. asp. P. N.podjęte w związku z jego zatrzymaniem,

to jest o czyn z art. 224 § 2 k.k.

II. W miejscu i czasie jak w pkt I naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Posterunku Policji w Z. mł. asp. M. G. w ten sposób, że szarpał wymienionego za elementy umundurowania powodując rozdarcie koszuli służbowej oraz znieważył mł. asp. M. G. i mł. asp. P. N., używając wobec funkcjonariuszy słów powszechnie uznanych za obelżywe,

to jest o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 roku w sprawie II K 549/11 na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu M. R. warunkowo umorzył na okres próby jednego roku.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K., E. T. i M. S. kwoty po 442,80 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Zwolnił oskarżonego z kosztów postępowania w sprawie, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Wymieniony wyrok w całości osobistą apelacją zaskarżył oskarżony, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest niezasadna, zatem wniosek skarżącego o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie mógł zostać uwzględniony.

Na wstępie należy odrzucić podniesiony w uzasadnieniu apelacji zarzut dotyczący obrazy przepisów postępowania, a z którego skarżący wywodzi wniosek o naruszeniu przepisów postępowania poprzez nie przeprowadzenie wnioskowanych dowodów.

W pierwszym rzędzie odnotować trzeba, że Sąd I instancji omówił i ustosunkował się do wszystkich dowodów. Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, której szczegółowy wyraz znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice tej swobody w kierunku oceny dowolnej, nie stwierdzono też w rozumowaniu Sądu Rejonowego – przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym w sposób odpowiadający wymogom określonym w art. 424 k.p.k., luk lub błędów o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogły stanowić podstawę ewentualnych korekt wyroku.

Całkowicie niezasadny jest także zarzut odnoszący się do nie przesłuchania przez Sąd świadków. Rzecz w tym, że oskarżony, w licznie kierowanych do Sądu pismach, nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków. Pisma te dotyczyły przede wszystkim wyłączenia kolejnych sędziów orzekających w sprawie. Jeśli chodzi o przesłuchanie świadków zawnioskowanych przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia to Sąd miał prawo zaliczyć ich zeznania do materiału dowodowego. Tym samym Sąd Okręgowy nie dostrzegł w tym zakresie uchybień prawa procesowego, które miałyby wpływ na treść orzeczenia i musiały skutkować z tego powodu uchyleniem wyroku.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadny okazał się podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Apelacja oskarżonego, kwestionując uznanie go sprawcą zarzucanych czynów, wskazuje że zdarzenie miało całkowicie inny przebieg i w rzeczywistości to on został pobity przez funkcjonariuszy Policji. Wbrew zarzutowi apelacyjnemu, dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów zgromadzonych w sprawie nie wymyka się poza nakreślone w art. 7 k.p.k. Tym samym poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne należy uznać za prawidłowe.

Stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych, które znajdują pełne odzwierciedlenie w ujawnionym w toku przewodu sądowego materiale dowodowym. Trzeba podkreślić, że podstawą ustaleń Sądu I instancji były zeznania M. G. i P. N. przy jednoczesnym odrzuceniu wyjaśnień oskarżonego. Wymienieni świadkowie zbieżnie i zgodnie ze sobą przedstawili rozwój wydarzeń zaistniałych w dniu 12 czerwca 2011 roku na Posterunku Policji w Z.. Z całą stanowczością i bez żadnych wątpliwości stwierdzili, że to oskarżony już po wejściu na posterunek był agresywny i używał wobec nich słów wulgarnych. Świadkowie podali, że pomiędzy nimi a oskarżonym doszło do szarpaniny na skutek czego M. R. przewrócił się na schody. Użyto wobec niego pałki służbowej.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji trafnie ustalił, iż zebrany materiał dowodowy pozwalał na przypisanie oskarżonemu winy. Słusznie Sąd I instancji uznał, M. G. i P. N. nie mieli żadnych subiektywnych powodów do bezpodstawnego obwiniania oskarżonego. Potwierdzeniem zeznań funkcjonariuszy Policji są zeznania D. R. lekarza udzielającego M. R. pomocy medycznej tamtego dnia. Podał on, że w czasie udzielaniu pomocy, M. R. nadal był pobudzony, awanturniczy, słownie agresywny, spretensjonowany w stosunku do policjantów. Już chociażby te dowody tworzą zwarty blok dowodowy, a nadto prowadzący do ustalenia, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Reasumując, w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził ocenę wszystkich dowodów i ujawnionych na ich podstawie okoliczności z pełnym zachowaniem reguł procesowych określonych w treści art. 5 i 7 k.p.k. Oznacza to, że uznanie przez ten Sąd winy oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów było następstwem prawidłowego – a nie błędnego – ustalenia stanu faktycznego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy utrzymał w mocy słuszny wyrok Sądu I instancji, uznając apelację M. R. za oczywiście bezzasadną.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Natomiast o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., a o opłacie orzeczono na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./.